

ANNA KAROLINA

THRILLER

S E D M
V
Č Í S E L

7 ČÍSEL

© 2017 Anna Karolina Larsson

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Duchoňová, 2019

Cover © Kreatika s.r.o., 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-258-2 (pdf)

ANNA KAROLINA

**SEDM
ČÍSEL**

VENDETA

Chci být tam, kde jste vy. Pořád.

01 JULIA LANGOVÁ držela v ruce uspávací injekci a měla v plánu zapíchnout ji do krku multimilionáře Troye Erixona. Ten zatím seděl v taxíku před svým střešním bytem ve Västra hamnen a chystal se vystoupit. Skrývala se ve tmavém vjezdu do podzemní garáže, přitisknutá zády k drsnému povrchu zdi. Plastová maska se jí lepila na obličej a ona se snažila zmírnit svůj zrychlený tep několika hlubokými nádechy. Ráda by navázala oční kontakt s Carlou a Nicki, ale netroufala si vykouknout ven. Nechtěla riskovat, že ji uvidí Troy nebo taxikář a že pochopí, co se tu chystá.

Únos.

Měly v úmyslu unést syna a dědice textilního magnáta Ragnara Erixona. Sama to pořád nedokázala pochopit.

Carla byla schovaná za rohem domu na druhé straně ulice. Nicki seděla v džípu o kus dál. Byly taky tak nervózní? To by Julia ráda věděla.

Tělem jí proběhla náhlá vlna adrenalinu a ona musela na několik vteřin zavřít oči, než se jí znovu zostril zrak. Zkontrolovala injekci a klepla do ní prstem, aby z roztoku ketaminu odstranila bublinky. Otočila hlavu a nastražila uši. Seděl Troy ještě pořád v taxíku? Platil kartou a měl problémy s terminálem? Co mohlo trvat tak dlouho?

Dveře auta se otevřely.

„Dík za svezení,“ Troyův hlas zazněl jasně mezi spícími budovami.

Jen vzdálené dunivé basy rozbitého reproduktoru naznačovaly, že je ve čtvrti ještě někdo vzhůru. Možná nějaká afterparty?

Dveře vozu se s bouchnutím zavřely, taxík zachrastil koly o asfalt a vydal se pobřežním ovzduším dál do noci.

Julia zadržela dech a čekala na znamení. Natočila se správným směrem a připravila se vyběhnout. Zároveň jí však hlavou problesklo tajné přání: *Doufám, že se to nepovede.* Místo toho slyšela, jak Nicki v džípu zrychluje, znělo to ale nějak moc hlasitě. Nicki sklouzla noha mezi plynem a spojkou. Zařvání motoru se odrazilo od fasád domů a hrozilo, že probudí celou čtvrť. A Julia tak dostala odpověď na svou předchozí otázku – Nicki byla stejně nervózní jako ona.

Julia několikrát rychle vydechla, připravila se a vyběhla na chodník. U vchodových dveří zůstal Troy stát s jednou rukou na číselníku, chystal se vyfukat kód, přitom však přes rameno sledoval vozidlo, které se řítilo jeho směrem.

Carla u něj byla první. Vypadala jako Juliino dvojče – tmavé oblečení a bílá maska. Místo očí dvě tmavé díry v plastu. Jediný rozdíl mezi nimi byl, že Carla byla o něco menší. Mířila na Troye pistolí, držela ji sebejistě v natažených rukou, jako by v životě nedělala nic jiného. Potom ji zabořila do jeho zad a přitiskla se přímo na něj. Levou ruku mu obtočila kolem krku a zašeptala mu do ucha něco, co Julia neslyšela.

Nicki prudce zabrzdila džíp před vchodovými dveřmi, a zakryla tak výhled na to, co se odehrávalo na dvoumetrovém pásu mezi autem a fasádou. Než Julia sama dorazila a natáhla ruku s injekcí, stihla zaznamenat Troyův překvapený výraz. Tvářil se vyděšeně. Carla

přitlačila na pistoli, aby mu připomněla, že mu hrozí něco horšího, a poučila ho:

„To ti neublíží. Ale tohle ti prostřelí záda, jestli uděláš jedinou chybičku.“ Její hlas byl překvapivě klidný, chladný a troufalý. Julia se zachvěla. Na moment ji to vtáhlo zpět do minulosti.

Troy měl rozšířené nosní dírky. Ústa pevně semknutá.

Carla mu sklonila hlavu na stranu a odkryla krk. Jeho kůže se napnula a Julia na ni položila prsty. Upravila si masku, která se mezitím posunula na stranu. Zamrkala, aby viděla jasněji. Teď, nebo nikdy. Nebyl čas přemítat, co je správné a co ne. Nahmatala znovu Troyův krk, našla modrou žílu a trefila se jehlou přímo do ní. Píchla mu ketamin, který působil do několika vteřin. Troyovi se začaly protáčet panenky. Ony ho mezitím tlačily k autu. Julia zatápala po klice, našla ji a otevřela dveře dokořán. Skrčila nohu pod sebe, nasoukala se na zadní sedadlo a táhla Troye s sebou – do svého života.

Nicki je vezla pryč a v autě panovalo paralyzované ticho. Jako by všechny čekaly, až se něco stane. Až se objeví policie a bude je pronásledovat. Cokoliv. Nemohlo to být přece takhle jednoduché!

„Udělalysme to,“ řekla Carla.

Kývly na sebe – už nebylo cesty zpět.

Julia si za tmavými skly vydechla. Třáslas se jí ruce, pod trikem naskočily kapičky potu. Troyova hlava ležela na její hrudi a ona cítila hořký pach. Pohlédla na jeho uvolněná ústa, která dříve toho večera pila gin s tonikem. Troy byl ve Skybaru a Julia, Carla a Nicki ho pozorovaly z druhé strany klubu. Sledovaly, jak se svými přáteli sedí na pohovce. Jediná žena mezi nimi byla oblečená jako pravá byznysmenka a vysílala na

něj takové ty našpulené úsměvy typu „Že mi to sekne?“. Snažila se získat jeho pozornost, ale očividně se jí to nepovedlo, protože Troy jel domů sám. A toho teď bude zřejmě litovat.

Julia se přihrčila, aby se podívala do zpětného zrcátka. Zkroucená budova mrakodrapu Turning Torso se za nimi tyčila jako obrovská silueta. Mířily na jih. Před nimi zelený Limhamnsfältský park a Ribersborgská pláž, které opuštěně čekaly na první ranní sluneční paprsky. Poslední týdny bylo neobvykle hezky. Podle televizní předpovědi se měl vysoký tlak držet i nadále. Dokonce i v noci se dalo chodit bez rukávů, což bylo na obvykle větrném pobřeží Malmö vzácné.

Troyova hlava ji nepříjemně tlačila na prsa. Julia se trochu posunula. Na bradě se mu vlnily několik centimetrů dlouhé vousy. Vlasy měl po stranách a na krku vyholený a na temeni je měl dlouhé. Věděla, že si je smotával do uzlu a někdy je nosil svázané v ohonu. Teď je měl rozpuštěné a jeden pramínek mu sklouzl na oční víčko. Julia jej chtěla automaticky upravit na stranu, ale zarazila se. Místo toho povytáhla cedulku z vnitřní strany jeho košile. Usoudila, že to není rodinná značka, RED – Ragnar Erixon Design, módní oblečení pro širokou veřejnost. Troy očividně dával přednost konkurenčním značkám ve vyšší cenové kategorii. Vrátila cedulku zpět a přitom konečky prstů nahmatala jeho vlhkou kůži. Nechala je zlehka sklouznout podél vlasů a po krku přes čelist až k bradě. Potom ucukla, jako by se spálila. Co to dělala? Nenápadně pohlédla na Carlu, která se na ni zrovna otočila.

„Nepřidáš mu trochu?“

Julia polkla. Přes tu masku bez výrazu nebylo možné poznat, jak se Carla tváří.

„Za chvílku,“ řekla a podívala se na injekci, i když věděla, že ketaminu zbývá polovina. Naplnila ji dvojitou dávkou, aby ho bylo dost, kdyby byla nucena ji nakonec píchnout do svalu. Ale Troy měl ze zbraně respekt, zůstal stát a ona se trefila přesně, jak chtěla. Stiskla mu zápěstí a zkontrolovala pulz. Pravidelný a klidný.

Její vlastní však byl divoký, jako by ji zrovna probrali k životu po dlouhé zástavě srdce.

Julia ho nechala spát skoro tři hodiny. Měly tři hodiny na útěk před realitou, v níž se skrývaly pod maskami. A čím déle to trvalo, tím jasnější bylo, jak je tohle vážné. Do prdele! Unesly Troye Erixona. Hrozily mu pistolí, zdrogovaly ho a odvezly ho pryč. A teď seděl na židli ve sklepě někde na venkově. Lepicí páskou připoutaný k nohám židle, ruce svázané k sobě za opěradlem. Hlava mu visela zešikma na hrudi, z koutku mu tekla slina a zachycovala se ve vousech. Bílá košile byla pokryta rudými skvrnami.

Nebyla to jeho krev. Carla s sebou měla staré halloweenské barvičky. Potřísnila falešnou krví Troyův obličej a nechala ji stékat. Oblečení měl pomačkané, špinavé a od trávy. Troy nemohl vážit víc než osmdesát pět kilo, ale v bezvědomí se nesl ztěžka a hned z džípu jim vypadl.

Julia hleděla na jeho zanedbaný vzhled a snažila se přesvědčit samu sebe, že to, co s Troyem provedly, si přece zasloužil. Nevybraly ho jen proto, že byl nechutně bohatý, měly konkrétní důvody.

Přistoupila k němu a zatřásla s ním. „Vstávej.“ Její hlas zněl mechanicky. Doma si totiž z kusu kartonu zabaleného do látky vyrobily deformátory hlasu a připevnilly si je na ústa. Bylo v tom horko a svědilo to, ale

bylo to nutné bezpečnostní opatření. Zatřepala s ním drsněji. „Probud' se už!“

Bez reakce.

„Myslíš, že to bude trvat dlouho?“ Nicki stála v jednom rohu a mířila na Troye baterkou. Strop byl nízký a ona se musela krčit. Byla vyšší než většina mužů a často si na tento nedostatek stěžovala.

„Brzy se vzbudí,“ řekla Julia. „Ale možná ho můžeme začít natáčet rovnou?“ Vytáhla mobilní telefon a zmáčkla ikonku videokamery.

„Klidně to nahrávej. Ale musíme taky ukázat, že žije.“ Carla se postavila vedle Julie a vlepila Troyovi facku. Jeho trup se zakolébá, on zasténal něco nesrozumitelného a znovu klesl, bez další reakce. Popadla ho za vlasy a otočila ho obličejem k sobě. Přiložila mu k nosu sevřenou pěst. Praštila ho tak silně, že mu vytryskla krev a Troy otevřel oči. Mžoural k lampě, která ho oslňovala, a zmateně se rozhlížel po stíněném prostoru.

„Co to děláš?“ Julia zírala na Carlu.

„Musí to vypadat trochu doopravdy.“ Carla ho praštila ještě několikrát, tentokrát otevřenou dlaní. „Hele, koukej se už probrat.“

Troy se chtěl bránit, trhnul rukama, ale pochopil, že je připoutaný. Snažil se vyprostit s takovým úsilím, až lapal po dechu. Těkal očima z jedné na druhou, jako by hledal, na koho se obrátit, kdo by se nad ním slitoval. Julia chtěla říct něco, co by zahnilo hrůzu v jeho očích, ale přinutila se potlačit nával nechtěného soucitu. Rozmazlování nebylo namístě. On si ale zřejmě stihl všimnout jejího zakolísání, protože se podíval na ni a zeptal se:

„Kdo jste?“

„My...“ Julia sklopila oči a její řasy se otřely o vnitřek masky.

Carla převzala velení: „Budeme kontaktovat tvého otce a on zaplatí menší sumičku, aby tě dostal zpět živého. Jediné, co musíš udělat, je dívat se tady do kamery.“

Významně se podívala na telefon, který Julia držela před sebou.

Troy trhnul hlavou na stranu a vyzvracel se na podlahu. Postříkal Carle nohy a ona rychle ucouvla. Zírala na svoje oblečení a rozčileně rozhodila ruce.

„Do prdele. Fakt bezva.“

Nicki se otočila k Julii a pokrčila tázavě rameny.

„To nic. To je tou injekcí.“ Julia se rozhlédla, čím by to mohla utřít, ale nic nenašla. Místo toho začala přes kaluž shrnovat teniskami hlínu. Kolem se šířil silný zápach žluči. Troy si odplivl, odkašlal si a utřel si bradu o rameno. Pozorně se na ně podíval a chvíli se zdálo, jako by zvažoval cosi, co ho dříve nenapadlo. „Vy jste ženské?“ Pohrdavě se ušklíbl a pak se rozesmál. „Jako fakt! To má být vtip, nebo co?“

Carla popadla Troye za bradu a pevně ji stiskla. „Seď hezky tiše a dělej, co říkáme.“ Po chvílce ho pustila a Troyova hlava se přitom zakývala, jako by souhlasil.

„Áá, skoro se třesu. Trochu krve z nosu a vy si myslíte, že Ragnar Erixon poběží do banky, aby vybral výkupné.“

Troy nasadil arogantní tón. „Unesou mu jeho úžasného syna a on udělá vše, co může, aby ho zachránil.“ Upřel oči na Carlu. „Jaká je vlastně moje cena? Milion? Deset? Sto?“

„Drž už hubu!“ Carla se otočila na Julii. „Natoč ho, ať to máme z krku.“

„Vždyť jo.“ Julia přešla prsty po displeji a přiblížila záběr Troyova nosu, který začal natékat. Kotlety, které srůstaly s vousy. Jeho sluncem zesvětlené vlasy, které

místy dostávaly červenorůžový odstín. Byla to jeho vlastní krev, nebo Carliny šminky?

Julii se bezděčně roztrásla ruka, když zvedl hlavu a odhodlaně se podíval přímo do objektivu, až se zdálo, že vidí skrz její masku. Polkla a přes displej telefonu se podívala přímo na Troye. Vypadal, jako by se na ni chtěl vrhnout. Šílenství v očích, nejspíš vedlejší účinek ketaminu. Kolik mu toho vlastně dala? Nevypočetala dávkování špatně? Otrásla se, když zasyčel:

„Myslíte si, že vás ty vaše maškarní hadry ochrání?“ Troy zvýšil hlas. „Co? Ale vy uděláte chybu. Všichni dřív nebo později šlápnu vedle. Možná ne tady a teď. Možná ne příští týden, příští měsíc. Ale řekněme za pár let. Když už si budete myslet, že je to za vámi. Pravda vás vždycky dostihne. Stanou se z vás nepřátelé. Jedna se vyspí s klukem té druhé.“ Troy se zašklebil. „Maličkost, ale dost velká na to, aby narušila rovnováhu. Žárlivost. Není nic silnějšího.“ Koukl směrem k Nicki. „Ty tam. Děláš to s oběma? Jsou to tvoje kurvy? Nebo...“ Dovolil si uměleckou pauzu a prohlédl si ji od hlavy až k patě. „Možná jsi taky kurva? Co? To se v těchhle hadrech nepozná.“

Carla přistoupila blíž k Julii. „Máš, co potřebujem?“

Julia přikývla a ukončila nahrávání. Poslední úsek nemohly použít, ale to, co natočila na začátku, stačilo. Znovu uvažovala, nakolik jeho chování ovlivnila látka, kterou ho uspaly. Z nějakého důvodu přitom doufala, že se takhle obvykle nechoval.

„Mlčení znamená souhlas.“ Troy si odfrkl. „Takže tři ženské. To mě poser. Sorry, jestli jsem pošlapal tvoji ženskost.“

Nicki držela baterku pevně namířenou na Troye. Nebyla z těch, kdo se nechali vyprovokovat jen tak. Když

se mu nepodařilo vyvolat patřičnou reakci u ní, odplivl si místo toho před Carliny tenisky.

„Tys mi rozbila nos.“

„No a?“

„To nebylo chytré.“ Troy trhl hlavou.

„A co s tím uděláš?“ Carlin změněný hlas potemněl.

„To nechceš vědět.“

V Troyově tváři se zračila zuřivost. Julii z toho naskakovala husí kůže. Doufala, že ketamin brzo poleví a on se trochu uklidní. Hlavně kvůli němu samotnému – Carla byla temperamentní a snadno vybuchla. Julia nevěděla, koho vlastně zachraňuje a před kým, ale aby byl od něj pokoj, vzala lepicí pásku a kousek odtrhla.

Když to Troy zaznamenal, začal řvát hlasitěji. „To nechceš vědět! To nechceš vědět!“ Umlčela ho tím, že mu páskou přelepila ústa a obtočila mu ji kolem temene. Kymácel sebou na židli a tlumeně kvílel.

Carla mu zavázala oči a poté jedna po druhé opustily sklep. Nejdřív Nicki, potom Carla a nakonec Julia. Zavřela dveře a mžourala do denního světla. Strhla ze sebe masku, jako by doufala, že se spolu s ní zbaví i té kriminálnice, kterou se znovu stala.

02 CARSTEN HUGO mířil ve svém Volvu V40 přes zvedací most do čtvrti Västra hamnen, a přitom v otevřeném sáčku, který našel v přihrádce, lovil bonbón proti kašli. Roztrhl plastový obal a hodil si modrou kuličku do pusy. Silná mátová příchut' ho zbavila toho nejhoršího, co mu na patře ulpělo z nočního spánku.

Probudilo ho vytrvalé bzučení mobilu, který ležel na dosah vedle jeho polštáře. Zvažoval přitom, že by to tentokrát, jen tak pro změnu, nezvedl. Zrovna se

chystal na každoroční golfový víkend, takovou jejich pánskou jízdu, a měli vyrazit v osm. Čekaly ho hodiny chlapského probírání handicapů, golfových holí a dlouhé procházky po golfovém hřišti. Zásoby piva i masa na gril už měli taky nakoupeny.

Carsten se ještě chvíli přel sám se sebou, až dospěl k tomu, že ať už mu v šest ráno volá kdokoliv, vždycky to může předat někomu jinému. Když však hovor z neznámého čísla přijal, bylo mu hned jasné, že na golfový víkend může tentokrát zapomenout. Na druhém konci linky byl Tom Jansson, nejváženější advokát v Malmö. Syn Ragnara Erixona byl unesen a v takovém případě si nemohli dovolit žádné neuvážené chyby. *Jestli víš, jak to myslím.* Carsten věděl. Tohle se bude vyšetřovat zcela mimo rámec běžné policejní aktivity. Žádní policisté v uniformách, kteří by přijeli se sirénami a roztočenými modrými světly k Troyovu bydlišti a pak vyprávěli celému městu, že se něco stalo. Žádné služební vozy před domem, žádná hlášení dispečinku, že je tam Carsten na úřední misi. Podle oficiálních záznamů měl právě volný víkend a tak to taky zůstane, dokud nezískají o té věci lepší obrázek. Carstena překvapilo, že Tom Jansson zavolał zrovna jemu. Zároveň mu to dost lichotilo, jak jinak. Zřejmě na něj udělal dobrý dojem, když spolu v minulosti pracovali na několika případech.

Zaparkoval za stříbrnou kancelářskou budovou, od jejíchž oken se odráželo ranní slunce. Domy v této části Västra hamnen byly většinou navrženy architekty a postavené kreativními inovátory po roce 2000. Někdejší loďařský průmysl znal Carsten jen ze starých obrázků města a z vyprávění obyvatel Malmö. Výroba lodí byla přesunuta do jiných částí světa v době, kdy si ještě Carsten hrál na babu se svými kamarády v Åkarpu.

Vzal do ruky mobil a zkontroloval na displeji, kolik je hodin. Trvalo mu třináct minut natáhnout na sebe džíny a tričko, vytáhnout volvo z podzemní garáže a dostat se sem. Po ulici projelo taxi a hned poté vjelo na parkoviště auto, které Carstenovi připomnělo staré mafiánské filmy. Černý vůz Rolls Royce, ve kterém nemohl sedět nikdo jiný než ti, na něž čekal. Carsten oknem zahlédl kulaté brýle Toma Janssona a nastoupil si na zadní sedadlo. Ragnar Erixon v neformálním oblečení seděl otočený k němu. Nebyl to ten generální ředitel v obleku, kterého Carsten vídal jen v souvislosti s obchodem, nejčastěji v médiích. Ale měl ten stejný intenzivní pohled. Takhle, na několik desítek centimetrů od něj, byl možná ještě pronikavější.

„Víte někdo, že jste tady?“ Ragnar si změřil Carstenův obličej a zdálo se, že hledá jakýkoliv náznak jeho nespolehlivosti.

Obvykle to bylo naopak, Carsten si měřil toho, koho vyslyšchal.

Zavrtěl hlavou. „Prý jste dostal video?“

Ragnar mu podal svůj mobil a Carsten viděl na displeji zastavenou nahrávku s mužem, který seděl přivázaný na židli. Carsten se s Troyem Erixonem nikdy nesetkal, ale přesto poznal, že je to on. Zkrvavený a špinavý. Mučili ho?

Carsten si nahrávku pustil. Časová osa ukazovala, že je dlouhá 13 vteřin. Troy ze sebe sypal nadávky a snažil se osvobodit, ale židle se s ním jen kymácela na nerovné podlaze. To místo vypadalo jako nějaká díra bez okna. Možná sklep rodinného domu, nebo nějaký sklad? Ostře světlo ho oslňovalo, Troy se podíval mimo objektiv a vyplivl ze sebe: *A kdo do prdele jste?* Poté displej potemněl a únosce zanechal vzkaz: *„Pokud chceš svého*

syna ještě někdy vidět živého, zaplatíš do devíti ráno pět set bitcoinů. Adresa ti bude zaslána. A žádné hlouposti. Jinak je to naposledy, co ho vidíš.“ Hlas byl pisklavý, jako by se únosce nadýchal helia. Ten efekt byl pravděpodobně v mobilu vytvořen aplikací na úpravu hlasu, která se dá snadno stáhnout z netu. Carstena zajímalo, jak bude hlas toho chlapa znít, až si se zvukovými křivkami pohrají forenzní ajťáci na své obrazovce a odstraní z něj filtr.

„Hned potom mi poslali adresu na e-peněženku,“ řekl Ragnar. „I s instrukcemi, jak si ji založit.“ Odfřkl si a tvářil se dotčeně.

Carsten si promnul bradu. „Už jsem se dlouho nezabýval bitcoiny. Kolik to dělá v penězích?“

„Osm milionů,“ řekl Ragnar. „Sedm milionů devět set čtyřicet dva tisíc podle dnešního kurzu, abych byl přesný.“

Carstenovi se chtělo říct: „Jenom?“ ale udržel se. Čtyřicet padesát milionů by mu připadalo příhodnější. „Dívali jste se, jestli se dá zjistit, komu patří tohle telefonní číslo?“ Několika kliknutími si sám vyhledal, z jakého čísla byla poslána nahrávka a adresa na virtuální peněženku.

„Předplacená karta,“ řekl Ragnar.

Advokát se otočil na Carstena z místa řidiče. „Můžeš se podívat, jestli ho máte v systému.“

„Jasně.“ Carsten si zapsal číslo do bločku, který si vytáhl ze zadní kapsy.

Překvapivě často se stávalo, že telefonní číslo použité potenciálním pachatelem už bylo u policie registrováno. Dotyčnému třeba ukradli auto a nahlásil to nebo byl vyslýchán v jiné souvislosti, a tak dostali jeho číslo. Šlo buď o lajdáky, nebo lidi, kteří s kriminalitou

teprve začínali. Bude mít Carsten tentokrát štěstí? To si nemyslel. Únos nebývá impulzivní akce. Ten se často plánuje do nejmenšího detailu, a že by se zločinec ozval z čísla, které někde uvedl se svým jménem, bylo málo pravděpodobné.

„A to je všechno, co máme?“ zeptal se Carsten.

Ragnar přikývl. „V 5.53 ráno jsem dostal video. O minutu později přišla adresa k účtu. Odskočil jsem si na malou. Pak jsem zavola Janssonovi a on zavola vám. Vzbudil jsem ženu a řekl jí to a teď sedíme tady.“

Carsten si zaznamenal časy. „Jak to vzala?“

„To není podstatné.“

Carsten si dal záležet, aby si zachoval profesionální výraz. „Máte tušení, kdo to mohl udělat? Někdo, s kým máte neshody, někdo, kdo si myslí, že mu dlužíte peníze. Cokoliv.“

„Mám čtyři tisíce dvacet dva obchodů v padesáti devíti zemích. Můžete si snadno sám představit, o kolik zaměstnanců jde. Ale ne, ti hlavní aktéři, kteří by mě rádi odstranili z trhu, by něco takového neudělali. Nikdy. Tohle jsou normální amatéři. Někdo, kdo vidí možnost získat rychlé peníze. Pro mě směšná částka. Pro ně majlant. A jak možná víte, Troy není nejdiskrétnější. Všichni vědí, kdo je, a tohoto dne jsem se vždycky obával.“ Ragnarovi se při posledních slovech zachvěl hlas. První náznak obavy.

„Únosy tohoto typu většinou končí tak, že zločince chytanou a oběť vyvážne bez úhony.“ Carsten si uvědomil, že stále drží telefon s videem Ragnarova zakráceného syna. „Nebo relativně bez úhony,“ dodal po chvíli. „Nechtěl nikoho zabít. Pravděpodobně nikdy nikoho nezabili a ani to nemají v úmyslu. Jediné, co chtějí, jsou peníze.“

„Jednoho kluka loni zabili.“ Ragnar byl věčný. „Byl unesen a potom ho našli mrtvého.“

Carsten si na ten případ pamatoval. „To bylo něco úplně jiného. Oni nechtěli výkupné a motivem byla žárlivost. Bylo to osobní a to tohle není. Nebo ano? Předpokládám, že mi říkáte všechno.“

„Jak jsem říkal. Jsme slavní a je tu plno takových, kteří nejsou z úspěchů mého podniku tak nadšení jako já. Ale nic neskrývám. Zeptejte se na cokoliv a já odpovím.“

Carsten si zamyšleně bubnoval prsty o stehno.

Skelný pohled v Ragnarových očích. „Postarejte se o to, aby se dostal domů živý, a dostaňte ty, co tohle udělali mojí rodině.“

Slunce svítilo panoramatickým oknem do střešního apartmá Troye Erixona. Carsten stál u bílé sedací soupravy a rozhlížel se kolem. Vždycky byl zvědavý, jak takový byt vypadá uvnitř. Dřív jen procházel kolem po spodní plážové promenádě a uvažoval, jaký typ člověka si může dovolit bydlet tam nahoře. Výhled na moře byl úžasný a dnes ráno bylo vidět na Öresundský most a přes moře až na dánské pobřeží. Nad obzorem se pohybovalo letadlo a právě se chystalo přistávat na letišti Kastrup. Carsten otočil hlavu ke kuchyňskému ostrůvku, který jako jediný narušoval otevřené rozvržení interiéru. Jeho pohled se zastavil na vysoké sklenici a dvou láhvích, které stály na lince u dřezu, a přistoupil k nim. Usoudil, že Troy má dobrý vkus. Gin Hendricks a tonik Schweppes. Sklenice byla prázdná. Troyův drink, než vyrazil do hospody?

Carsten se otočil k Ragnarovi, který stále ještě stál u vchodových dveří jako zaražený. „Víte, co dělal včera večer?“

„On je pořád někde venku. Ani se mi zatím nechtělo obvolávat jeho kamarády.“

„Dobře. Tak s tím počkejte.“ Carsten zkřížil ruce na prsou a dával si dohromady své dojmy. „Každopádně to nevypadá, že by se to stalo tady. Všechno vypadá netknutě a v tom případě by musel sám vpustit pachatele dovnitř, což je nepravděpodobné. Můj tip je, že únosci čekali venku. Pozorně oběť sledovali, možná několik měsíců. Naučili se, jaké má oběť zvyky, prozkoumali pracoviště...“

„Ta oběť se jmenuje Troy.“

„Snažil jsem se to jen pojmout všeobecně.“ Carsten si odkašlal. „Teď víme, že tady nic nenajdeme, a musíme přijít na to, jak budeme postupovat dál.“

Carsten nikdy neslyšel o případu, kdy únosci požadovali peníze v tak krátké lhůtě. Ragnar řekl, že viděl Troye včera odpoledne v práci. Únos tedy proběhl někdy od té doby do rána, kdy bylo posláno to video. Nejpravděpodobněji v momentě, když Troy přišel domů poté, co byl někde venku v baru. Pátek večer. Večeře s přáteli? Rande? Troy neměl stálou přítelkyni. To byla Ragnarova slova, a na jeho výrazu bylo vidět, že nemá čas ani chuť zabývat se tím, s kým se jeho syn právě vídá.

Kromě toho chtěli únosci bitcoiny. Rychlý vývoj techniky nebyl pokaždé výhodou. V tuto chvíli by bylo lepší, kdyby měli víc času. Času stihnout zjistit co nejvíc o tom, jak Troy strávil večer. Času zavolat eventuálním pachatelům a lokalizovat je. Víc času, kdy by se mohlo něco stát. Aby únosci stihli udělat chybu, vyvolat mezi sebou hádku, stihli se s Troyem spřátelit. Pocítit špatné svědomí a mít výčitky nad tím, co to sakra udělali. Ale za dvě a půl hodiny? To byl veškerý čas, který zbýval na převedení peněz. Únosci požadovali, aby v tu hodinu

byla suma vložena na virtuální peněženku, kterou – jak Carsten pochopil – nebylo možné vystopovat. Jaké to bude mít důsledky? Pokud Ragnar zaplatí, i pokud ne?

Už dřív byly ve Švédsku případy únosů, kdy šli pachatelé jen po penězích. Syn milionáře byl unesen před svým bydlištěm na Östermalmu ve Stockholmu před deseti patnácti lety. Carsten si vzpomínal, že rodiče nechali výkupné v Paříži a že pachatelé byli dopadeni hned poté. Jiný zbohatlický syn byl unesen před svým domem v Göteborgu a musel strávit několik týdnů v dřevěné krabici. Poté byl propuštěn, aniž pachatelé získali výkupné. Svoji oběť si oblíbili a začali litovat toho, co udělali. I v tomto případě byli muži chyceni.

„Únos je typ výměnného obchodu,“ řekl Carsten. „Oni dostanou výkupné a vy dostanete zpět svého syna. V tomto případě můžou zůstat ve svém bezpečném úkrytu a kontrolovat, že budou peníze vloženy na účet. Ale co dostanete vy? Jaké máte záruky?“

„Žádné.“ Ragnar ze sebe to slovo vytlačil skrz sevřené čelisti.

„Je to zcela a úplně vaše rozhodnutí, ale myslím si, že chápete, kam tím mířím. Proč by měli Troye pustit, když bylo tak jednoduché dostat osm milionů? Proč nepožadovat trochu víc? A trochu víc. Klidně to chápejte, jak chcete, ale osm milionů dnes není moc. Možná je jejich strategie začít s únosnou sumou, aby mohli později pokračovat a vyvíjet na vás nátlak. Kdo tady určuje podmínky?“

„Nemusíte mi vysvětlovat vyjednávací strategie. Dokážu uvažovat jasně, i když se to týká mého syna. Ale to já budu s tím rozhodnutím žít po zbytek života.“ Ragnar upřel na Carsona oči. „Ať už udělám cokoliv.“

03 JULIA SE posadila na deku, kterou rozložily do vysoké trávy před sklepem. To Nicki navrhla, že by mohly držet Troye tady, na opuštěném pozemku na venkově v jižním Skâne. Kolem dokola jen les a pole. Majitel zemřel před pár lety a od té doby v chatě nikdo nebydlel.

Julia si dokázala představit, jak to tu vypadalo kdysi. Roztomilý červený dům s detaily z bílého dřeva, upravené záhony s růžemi a tulipány. Čerstvě posekaný trávník až k hromadě kamenů u lesa. Teď se barva odlupovala od fasády, střešní tašky byly uvolněné a plevel vykukoval ze všech možných škvír.

Shodily ze sebe oblečení a sundaly si masky. Nezbývalo než doufat, že nikdo nepůjde náhodou kolem. Byly přece jen relativně nápadné a snadno zapamatovatelné. Nicki se svou výškou a purpurovými vlasy. Carla se svými potetovanými pažemi a stříbro-šedým pixie účesem na hlavě. Původně měla tmavé vlasy, ale barvu si měnila každý týden. Julia byla v té trojici asi jediná, která vyčnívala nejméně. Plavě hnědé vlasy stažené do gumičky, jako je nosila běžně většina holek.

Stínila si rukou proti rannímu slunci a mžourala k Nicki, která seděla vedle ní s laptopem na koleni. Bylo tři čtvrtě na devět a už nejméně popáté se přihlásila, aby zkontrolovala, jestli už bylo výkupné převedeno.

Julie se při tom čekání zmocňoval strach. Co když Troyova rodina odmítne zaplatit? Obávala se, že přesně v této situaci se ocitnou. Carla měla na věc svůj pohled a Julia zase jiný. Jednoduše řečeno, Carlin byl víc násilný. Jasně, potřebovaly peníze. Ale nebyly žádná monstra. Troy se má vrátit domů bez většího traumatu – to byla podmínka, aby se Julia k tomuhle připojila.

Nicki zavřela počítač a zavrtěla hlavou. „Nic.“ Na bledou tvář se jí přilepil pramínek vlasů. Carla přišla a podala každé hrnek s kafem, které nalila z termosky. Zrovna se vrátila z města, odkud odeslala jejich video, aby trasu nešlo vystopovat až k telefonnímu vysílači na pozemku. „Jsi si jistá?“ zeptala se.

„Můžeš se podívat sama, jestli chceš.“

„Jenom mě napadlo, jestli to třeba nepřišlo, ale není to vidět.“

„To nejde přehlédnout.“ Nicki foukala do kafe, ze kterého se kouřilo. „Neposlal žádné peníze.“ Protáhla si nohy a opřela se dozadu.

Carla se podívala na mobil, kolik je hodin. „Do prdele!“ Strčila ho zpět do kapsy a chodila tam a zpátky po trávě. Nadávala na chybějící výkupné a měla i malý proslov ohledně zvratků, které zanechaly skvrnu na jejích kalhotách.

„Uklidni se trochu,“ řekla Nicki.

Ale Carla dál v zoufalství rázovala po trávě. „Jak se mám zklidnit! Pokud je normální, měl by přece zaplatit co nejrychleji. Proč to jako protahovat?“

„Žádné nám nepošle,“ řekla Julia.

„A proč ne?“ Carla se zastavila.

„Prostě to cítím. A co potom uděláme?“ Julia se dívala na nebe směrem k burácejícím vrtulím za korunami stromů. Doufala, že letadlo nepoletí přímo nad nimi. „V první řadě se musíme rozhodnout, co uděláme s tím,“ řekla a kývla směrem ke sklepu. „Můj názor znáš.“

Navrhla, že by mohly poslat Troyovu otcí upomínku, ale Carla si odfrkla a řekla: „Jako by zapomněl zaplatit fakturu. Snad chápeš, že to nezabere? Pokud neprovedeme přesvědčivou hrozbu, nikdy žádné peníze nepošle.“

Teď seděla tiše a Julia se pokusila znovu:

„Takže ty navrhuješ, abychom ho zbily tak, že ho nepoznají, a poslaly nové video? Na tom jsme se nedomluvily. Když nedostaneme žádné peníze, tak ho pustíme a vyřešíme to jiným způsobem.“

„Jak asi? Na to nemáme čas! Co na tom nechápeš?“

„Nekřič.“ Nicki pohlédla směrem ke štěrkové cestě s napětím ve tváři.

„Nikde poblíž by přece nikdo neměl být.“ Carlin hlas se ztišil, ale pořád zněl ostře.

„Nikdo tu nikdy není,“ řekla Nicki. „Ale nemůžu snad sakra vědět, jestli někdo v lese nesbírá borůvky nebo něco.“

„Takže ty myslíš vážně, že bychom ho měly mučit?“ řekla Julia. „A kdo by to v tom případě dělal? Ty?“ Podívala se na Carlu.

„Pokud to bude potřeba, ano.“

„Ty ses úplně zcvokla.“

„Jo.“ Vážnost v Carlině pohledu se nedala vyložit jinak. „V tom ale nejsem sama, ne?“

Julia smetla pavouka, který jí šimral na hřbetu ruky, a vzhlédla znovu ke Carle. Měla pravdu. Ať už se to zdálo jakkoli neskutečné, tak někoho unesly a teď požadovaly po rodině výkupné. Něco takového by nikdo normální neudělal.

Nicki znovu otevřela notebook a ťukala na klávesnici. Julia stáhla z bagety plastový obal a kousla si. Zírala na obrazovku a zkontrolovala čas. Za čtyři minuty devět. Bušilo jí srdce. Carliny boty netrpělivě přešlapovaly před nimi.

„Žádné prachy,“ řekla Nicki.

„Kurva!“ Carla koplá do rybízového keře. „Zasranej hajzl!“

Julia vstala a vylila zbylý doušek kafe. Prošla se do kola po neposekaném trávníku a přemýšlela. Utrhla odkvetlou pampelišku a rozfoukala ji.

Když byl čas zkontrolovat účet naposledy, posadila se vedle Nicki. Byla minuta po deváté a Nicki zavrtěla hlavou, když se přihlásila. Carla spustila na toho ubožáka Ragnara Erixona ještě horší nadávky než dosud. Julia čekala, až se Carlina pusa zastaví a ztichne.

„Uděláme to takhle,“ řekla a protáhla se.

Troy mžoural ke dveřím, když vešly dovnitř. Přestože tam byla tma, bylo vidět, že je mu zima. Třásl se na židli a chvěla se mu brada. Sklep byl postavený dobře a vlhko pronikalo skrz oblečení. Nasadily si znovu bílé masky a zakryly si ústa měničemi hlasů. Nicki zapnula baterku a Carla zavřela dveře, když bylo osvětlení připraveno. Julia držela mobil a byla připravena natáčet. Doufala, že těch několik hodin ve sklepech Troye obměkčily. Že je připravený spolupracovat.

Carla se postavila zešikma před něj a chtěla něco říct, ale Troy byl rychlejší.

„Nedostaly jste svoje kapesné.“ Nesouhlasně mlaskl jazykem. „Co jsem vám říkal?“

„Máš pravdu,“ řekla Carla. „Očividně si nemyslí, že jsi nějak zvlášť cenný.“

„Nebo je chytrý. Tím je totiž známý, víte.“

„Uděláme to takhle.“ Carla se postavila za Troye a naklonila se přes jeho rameno. Mile a jemně, aby naznačila svoji blízkost. „Budeš se dívat tamhle do kamery...,“ ukázala na telefon v Juliině ruce. „... a prosit svého milého tatínka, aby provedl platbu. Ty už budeš vědět, co říct. Zdá se, že ho moc dobře znáš. Zatlač na jeho slabé místo, určitě nějaké má, jako všichni. Myslíš, že to zvládneš?“

Troy se zašklebil a podíval se na Carlu. „Mám vám pomoci ukrást peníze ze svého vlastního podniku? Dejte mi jediný důvod. Necháte mě tu umrznout? Nebo mi necháte explodovat před obličejem tyhle dvě bomby?“ Pohled mu sjel na Carlina prsa, která se o něj otírala. „To by byl pěkný výbuch.“

Carla si nedotáhla pořádně zip na bundě, a jak se předkláněla, tílko pod ní poskytovalo štědrý pohled do výstřihu. Troy se zachechtal. „Upřímně řečeno, holky, nezdá se, že jste to zrovna promyslely. Tohle je jenom ztráta času. Vemte si to a vypadněte odsud, dokud můžete.“ Kývl na telefon v Juliině ruce. „A nezapomeňte někomu říct, že tu sedím. Přiznávám, že je tady uvnitř trochu zima. Nemáte deku nebo tak něco?“

Julia to Carle viděla na očích. Pronikalo to skrz otvory v masce. To, co nešlo zastavit, když už se to spustilo. Carla hbitě hmátla rukou za záda, a když ji opět napřáhla před sebe, držela v ní kapesní nůž. Na čepeli se zalesklo světlo baterky, když nůž přiložila k Troyovu krku a zasyčela:

„Teď mě hezky poslouchej.“

„A hele, něco se začalo dít.“ Troy se tvářil pobaveně, ale Julia zaznamenala, že na moment ztuhl.

Carla přejela ostřím po citlivé pokožce a v zářezu se vytvořil proužek krve. „Máš poslední šanci. Doufám, že toho využiješ.“

„Nebo co?“ V Troyových očích se zablesklo, pobavenost byla ta tam.

„Tvoje volba,“ řekla Carla.

Julia se podívala na Nicki a věděla, že obě myslí na to samé. Když Carla překročila určitý bod, mohlo se stát úplně cokoliv.

„Dělej, co říkáme,“ řekla Julia a střetla se s Troyovým pohledem. „Ve svém vlastním zájmu.“ Chtěla říct Carle,

aby nůž odložila, ale mlčela. Dokáže se Carla ovládnout? Už přece nejsou žádné pubertačky.

„Tady je tvoje šance,“ opakovala Carla Troyovi do ucha.

Svaly kolem jeho úst se napnuly a Julia čekala. Ale on chápal, že jsou v háji. Nemohly říct ani udělat nic, co by ho donutilo si to rozmyslet.

„Jděte do hajzlu! Děvky!“ Troy ta slova ze sebe vyplivl, a než stačila Julia pochopit, co se děje, zakvílel bolestí.

Měl nůž zaražený ve stehně a prohýbal se na židli. Zhluboka funěl a sípal. Zíral na svoje stehno a jeho bělmo svítilo do tmy. Znovu zařval, když Carla vytáhla čepel. Nejdřív se nic nestalo. Potom přišla krev. Rudá skrz džíny. Julia viděla, jak se skvrna rozšiřuje, a snažila se překonat nutkání, aby se k němu rozeběhla, zastavila krvácení a stáhla ránu kompresním obvazem.

Carla se nakláněla nad Troyem. „Zapíchnu ti ho i do druhé nohy. Myslím, že už chápeš, že to myslím vážně.“ Otočila se na Nicki. „Drž tu baterku pořádně, do prdele!“

Nicki se opřela o zeď, aby se přestala třást.

Julia se posunula o krok dopředu a zvedla telefon. „Zapínám, takže se do toho pusť a mluv o tom, jak to nechceš schytat ještě jednou.“ Všimla si, jak její hlas získal kdysi známou chladnokrevnost.

Troy se zhluboka nadechl, mračil se střídavě do kamery a na Carlu, která se šla postavit vedle Julie.

„Jdeme na to.“ Julia spustila nahrávání.

Zdálo se, že Troy uvažuje, jak začít, a potom spustil.

„Jak už víš, unesli mě a požadují výkupné. Nevím kolik, ale vím, že to můžeš zařídit.“

Julia polkla a zaklonila mírně hlavu. Troyův pohled se provrtal displejem a měla pocit, jako by mluvil přímo k ní.

„Už mi zranily nohu. Nebo spíš ona...“ Troy se podíval na Carlu, než se zase obrátil do objektivu. „Ona do mě vrazila nůž a udělá to znovu, pokud ty neuděláš, co řeknou. Takže tě prosím – nedělej to! Neposílej kurva žádné výkupné těmhle amatérům!“ Zvýšil hlas. „Všechno jsou to ženské a nevědí, s kým mají tu čest.“ Sliny mu prskaly z pusy, když křičel. „Slyšíš mě! Neposílej žádné prachy!“ Troyovo vystoupení ukončil náhlý výbuch řevu a on zíral na nůž, který byl zaražený v jeho druhé noze. Tentokrát o něco výš, v tříslu. Když Carla zvedla ruku, trhl sebou, aby unikl bodnutí. Bolesti. Byl to normální reflex, ale zhoršil situaci.

Juliiným tělem projelo zachvění a hned viděla změnu v Troyově výrazu. Nebyla to stejná bolest jako poprvé. Nebyl to stejný vztek. Byl spíše ochromený šokem. Odrážel se mu v obličejí, ze kterého se vytratila barva. V očích, které velmi rychle ztrácely lesk.

Julia okamžitě vykřikla, když Carla chytila rukojeť, aby zatáhla. „Nee! Nech ho tam!“ Přiběhla a odstrčila Carlu tak prudce, až s ní praštila o zeď. Padla na kolena před Troye a hleděla na ránu. Bylo to tak, jak se obávala. Krev nerovnoměrně pulzovala ven. V rytmu bušení srdce.

„Zasáhl arterii femoralis.“ Julia položila ruce na nůž a zatlačila. Troy zasténal a povrchově dýchal poblíž jejího ucha.

„Co se děje?“ Nicki se třásl hlas. „Co to znamená?“

„Pojď sem s tou baterkou, ať to vidím pořádně. Je to hlavní tepna. Vykrvácí nám.“

„Co to říkáš?“ Nicki naklonila baterku nad Julii a Troye, ale světlo se kymácelo. Třásla se jí ruka.

„Slyšelas.“ Julia se podívala na Carlu, která se narovnála po nárazu do zdi. „Pojď nám pomoci ho položit, musíme mu zvednout nohu.“

Carla chytila bez zaváhání opěradlo. Pomalu spustila židli dozadu, aby Julia neztratila tlak kolem rány. Troy zasténal, protože jeho svázané ruce skončily pod jeho vlastní vahou.

„Potřebujeme obvaz,“ řekla Carla.

Julia kývla. I když to byla Carlina vina, bylo fajn ji mít jako parťáka.

„Roztrhej svoje tričko na hadry,“ řekla Julia.

„To asi ne. Potom bude mít na sobě moje DNA.“

„Tak vem něco jiného. Cokoliv.“ Julia se rozhlédla po chladném sklepe a uvědomila si, že v něm není nic jiného než židle, baterka a ony tři. „Vezmi jeho košili.“

Carla se sklonila k Troyovi a trhala látku, která se odmítala poddat. „Potřebuju nůžky!“

Nicki zamumlala „Panebože“, položila baterku na zem a vyběhla ven. Nechala dveře otevřené, světlo léta zaplnilo místnost a Julii se sevřela hrud. Skutečnost. Ta, která je tam venku. Tam, kde lidé žijí se svými rodinami a dnes je takový den, kdy přiváží na kola rozkládací židle a pojedou na pláž. Koupí dětem zmrzlinu a budou řešit, co budou večer grilovat. Všechny ty věci, které už Julia nedělala.

„Já nechci umřít.“

Julia zírala na Troye. Na jeho rty, které se pohybovaly. „Já nechci umřít.“ Tentokrát zoufaleji. Oči, které prosily.

„Zavezeme tě do nemocnice. Bude to v pořádku.“ Julia polkla a otočila se na Carlu. Čekala protest, ale žádný nepřišel. Carla si taky uvědomila vážnost toho, co provedla. Byla to otázka života a smrti a bylo to jejich rozhodnutí. Jejich svědomí.

Nicki se vrátila s nůžkami na nehty, které musela najít v kabelce, a s jejich pomocí roztrhaly Troyovu

košili na dlouhé cáry. Rozstříhly pásku na jeho zápěstích a nohách a položily ho na podlahu s nohama zvednutýma na sedadle židle. Julia obtáčela obvaz kolem obou ran a Julia držela tlak okolo nože v tříslu. Cítila, že pulz má nepravidelný a slabý. Pohlédla na jeho vlhkou pleť, která byla bledší a popelavější s každou uplynulou minutou. Carla mu uvázala pásku přes oči, a když ho nesly k autu, třásl se. Položily ho dozadu na složená sedadla, Julia skočila dovnitř a klekla si vedle něj. Sundala mu také pásku z očí, aby zmírnila paniku, kterou musel cítit. Zarazila se, až když zaslechla melodii, kterou za stromy vyhrávala dodávka se zmrzlinou. Její syn vřdycky poskočil vzrušením, když slyšel tyhle tóny v blízkosti jejich domu. Viděla jeho nožičky, jak běží po parketách ke vchodovým dveřím. Z té vzpomínky se jí sevřel žaludek.

Nicki zavřela dveře a skočila za volant.

„Nenechte mě umřít.“ Troy chytil Julii pevně za zápěstí. Třásl se a trhal sebou. Hledal její pohled a chtěl upřímnou odpověď.

Když Julia posouvala ruce kolem nože, aby ránu lépe utěsnila, vydávala látka mlaskavý zvuk, jako mokrá hadr.

Položila ruku na jeho tvář, viděla, jak z něj vyprchává život jako písek v přesýpacích hodinách.

Zařvala na Nicki: „Musíme sebou pohnout!“

04 CARSTEN BĚŽEL kolem jednoho z pavilonů v nemocničním areálu s telefonem přitisknutým k uchu. Jak popadal dech, vysvětloval veliteli policejní stanice, že už má o případu informace a že ho jeho tým převezme. Zdálo se, že se Niklasi Lundgrenovi

ulevilo. Tím pádem se mohly hlídkové vozy vydat k jiným případům, které je čekaly. Když Carsten řekl, že Troye Erixona nejen mučili, ale také ho už včera unesli, ulevilo se Lundgrenovi očividně ještě víc. Bude rád, když se případu chopí Carsten a jeho lidé.

„Jak to všechno sakra víš?“ rozčílil se Lundgren nako.

„Kontaktoval mě jeho otec. Prý mu poslali video a požadovali výkupné.“

„A do prdele,“ řekl Lundgren. „Ozvi se mi, až budeš vědět víc.“

Carsten mu to slíbil a byl rád, že se Lundgren moc neptal. Bylo by snadné se prořeknout. Že už byl v bytě Troye Erixona. Že o tomhle věděl už několik hodin. To nebylo něco, co měl v plánu sdělovat ostatním kolegům. Rafaela, to ano. Ale jen jí. Měli se setkat u nemocnice, i když měla dnes volno. Byla vždycky k dispozici, jako Carsten. Oni dva se v týmu obětovali nejvíc, pokud se to tak dalo nazvat. Práce je bavila. Ty ostatní zřejmě taky, ale ti často přicházeli s výmluvami, že mají plány s rodinou. Že syn má hokejový zápas, že pes je nemocný nebo že má manželka narozeniny. Carsten neměl ženu, děti ani domácí zvířátko, takže se neměl na co vymluvit, když volala povinnost.

Strčil si mobil do kapsy, a jak se blížil k pohotovosti, poněkud zpomalil. Svým oblým tvarem a nepravidelným vzorem žlutých, červených, zelených, oranžových a modrých políček na fasádě připomínala budova dětské chrástítko. Mezi okolní starší zástavbou výrazně vystupovala a Carsten si pomyslel, že nová budova pohotovosti je symbolem reality poslední doby. K přestřelkám a vyrovnávání účtů mezi zločinci dochází prakticky denně. Doba, ve které žijí, je hrozná.

Policisté jen naprosto rutinně natáhli výstražnou pásku mezi betonovými sloupy před vchodem, aby zabránili příbuzným a přátelům vyvolávat zmatek.

Carsten předpokládal, že Ragnarovi a jeho advokátovi se podařilo dostat dovnitř. Nepatřili do kategorie těch, kteří by zdravotnickému personálu bránili v boji za záchranu lidských životů.

Kývl na jednoho z policistů v uniformě, kterého sice znal, ale nepamatoval si, jak se jmenuje. Všiml si, že Rafaela už je tady také. Stála kousek od nadstrážmistra, který vypadal, že mluví současně do mobilu i vysílačky.

Carsten přistoupil k Rafaelu. „Co máme?“

Upravila si sluchátko v uchu. „Jen jednu ženu, která viděla, jak ho nechali na ulici, a jednu zdravotní sestru, které poručili, aby jim pomohla.“

Carsten natočil udiveně hlavu.

Rafaela vysvětlila. „Měl nůž v tříslu a hrozilo vykrvácení. Jeden z pachatelů jí řekl, aby to převzala. Tlak rukama na ránu.“

„Je to s ním zlé?“

Rafaela pokrčila rameny. „Pracujou na něm.“

Carstenem projel chlad. To on podpořil Ragnarovo rozhodnutí nezaplatit výkupné. A teď tu jeho syn ležel a bojoval o život.

„Jak vypadali?“ zeptal se.

„Tmavé oblečení a masky na obličejích. Hledáme tmavě modré větší auto, ve kterém jeli. Nikdo neviděl poznávací značku a víš, jak je to s typy aut.“

Carsten se souhlasně usmál. Ženy se obvykle zajímaly o jiné věci než muži. Jen málokdy si všimly značky auta. Naproti tomu si byly jisté ohledně barvy. A tak bylo auto pachatelů větší a modré. Nic moc, co by jim pomohlo, ale v tuto chvíli to jediné, co měli.

Rafaela předvíдалa otázku, kterou měl Carsten na rtech. „Centrála už projíždí kradená auta.“

„Dobře. Sakra, ty máš přehled. Jak dlouho už tu vlastně jsi?“ Zasmál se.

„Učil mě ten nejlepší.“ Rafaela zamrkala.

Carsten byl jmenován jejím neoficiálním instruktorem, ale často si říkal, jestli Rafaela ty role nepochopila naopak. Nejčastěji se ona snažila naučit něco jeho. Každopádně si to myslela. Ale Carsten ji nechal, obdivoval její zapálení a nasazení.

„Taky prý divně mluvili,“ řekla Rafaela. „Podle všeho normálně švédsky, ale měli divné hlasy. Řekla, že jako animované postavičky.“

„To je zajímavé. Takže gang Kačera Donalda.“

„Možná. To teprve uvidíme, jestli z toho bude seriál na pokračování.“

Carsten se rozhlédl. U vchodu pohotovosti stáli dva kolegové v uniformě a hlídali u modro-bílé výstražné pásky. Před ní Carsten zahlédl tmavou skvrnu na betonových dlaždicích. Místo, kde Troye nechali. Carsten šel blíž. Nebylo to úplně před vchodem, ale trochu dál. Podíval se nahoru k monitorovací kameře, která byla nainstalována nad vchodem. Záběr kamery sto procentně nedosahoval až ke krvavému fleku. Byl to od pachatelů promyšlený tah? Věděli o kameře, nebo to byla náhoda, že Troye odhodili právě tam? Carsten se vrátil k Rafaela.

„Sekuriťák pracuje na záznamu z kamery,“ řekla.

Carsten nedokázal skrýt své překvapení. „Ty mi vidíš do hlavy, nebo co?“

„Všimla jsem si, že se na ni díváš, ale předpokládám, že si myslíš to, co já.“

„Že pravděpodobně na záznamu nebudou.“

Rafaela přikývla. „Buďto jsou pěkně mazaní, nebo měli zkrátka kliku. Já hlasuju pro tu první možnost.“

„Já taky. Věděli, co dělají. To značí, že mají zkušenost. Ne nutně s únosy, ale nejsou to žádná neviňátka. Už něco provedli dřív.“

„Ale tentokrát udělali chybu.“

„To ano,“ řekl Carsten.

Skoro zabít svou oběť a zmizet bez výkupného rozhodně nebyl úspěch. Musela nastat vyhrocená situace. A ve vyhrocených situacích lidé dělají chyby. Chyby, které měl Carsten v úmyslu najít. Únosci podstoupili velké riziko, když se rozhodli zachránit své oběti život a odvézt ho na pohotovost. To znamenalo, že přece jen měli nějakou empatii, když se nad Troyem slitovali. Alespoň jeden z nich. Ten člověk byl slabým článkem, který existoval ve všech skupinách. Dříve či později se zlomí a Carsten bude u toho, aby toho využil.

V Rafaelině vysílače to zapraskalo a centrála hlásila nové informace. Nedaleko mešity u Jägersro hořelo auto. Hasiči byli na cestě. Rafaela zamrkala na Carstena, který na gesto odpověděl pokriveným úsměvem. Znovu došli ke stejnému závěru. Hořící auta v Jägersro nebyla ničím neobvyklým. Stačilo projít podchodem pod městským okruhem a byli jste v nechvalně známé čtvrti Rosengård. Ale v sobotu brzo ráno, to by chtěli po běžných výtržnicích přilíš. Ti by vyžadovali pozornost orgánů během noci a v tuhle dobu už dávno leželi a tulili se k polštáři. To hořící auto muselo patřit únoscům.

Carsten a Rafaela už běželi ke svým autům.

Hasička v plné výstroji stála několik metrů od ohořelého auta a stříkala vodu oknem, které puklo žárem.

Obcházela auto kolem přední části a chrlila na něj vodu i z druhé strany. Bílý kouř se šířil vzduchem a požár uvnitř už dohořival. Štípalo to do nosu. Spálená guma a roztavený plast.

Carsten a Rafaela stáli o kus dál a poslouchali probíhající hlášení na Rafaelině vysílačce. Ta jeho byla na stanici, nestihl se tam ještě zastavit. Psovod byl na stopě v terénu a hledal, zatímco hlídkové vozy modře blikaly a obkličovaly okolí. Kdyby byl někdo na útěku, vydal by se opačným směrem hned, jak by si všiml výstražných světel, zjistil by ale jen, že na druhé straně se to hemží poldama taky. Policie byla všude, bylo jedno, kterým směrem se únosci vydali. Nakonec jim dojdou síly, někam si zalezou a tam zůstanou, až dokud pes nevyčmucha jejich skrýš.

Anebo přesedli do jiného vozu a už byli několik kilometrů daleko. Na to sázel Carsten, i když doufal, že tohle by mohla být jejich druhá chyba. Že ve skutečnosti neměli v záloze další auto. Proč by měli mít? Jejich původní plán bezpochyby nezahrnoval převoz do nemocnice, kde by prozradili sami sebe i auto.

Možná jsou přece jen tam venku a snaží se utéct. Berou to skrz park Ögård, mezi obytnými domy a možná až k dostihové dráze, než se otočí nazpátek. Motají se kolem jako jehňátka v ohradě. Lovená smečkou vlků.

Ke svému překvapení Carsten uslyšel, že dává Rafaela příkaz k zásahu. Nařídila hlídkám, aby kontrolovaly všechny autobusy a taxíky v okolí. Aby zastavovaly auta, která se chovají podezřele. Třeba náhle odbočí, když uvidí policejní vůz. Jedou příliš rychle, příliš pomalu nebo se otočí do protisměru. Řidiče, který se instinktivně přikrčí na sedadle, když uvidí modro-bílý anton. Cokoliv, co není normální.

Carsten potřásl hlavou. Neměla to v popisu práce a v odpovědi „*Rozumím*“ byla ve vysílačce jasně slyšet podrážděnost. Copak si toho nevšimla?

„Dobře,“ řekl Carsten a snažil se znít nadšeně. „Teď je dostaneme.“

„Jo, no určitě nepobíhají po okolí. Kdo by nechal shořet svou jedinou záchranu?“

„Ledaže pěkně zpanikařili. Pak bychom měli kliku.“

„V tom případě by to tady museli znát.“ Rafaela kývla směrem k parku. „Když je člověk ve stresu, sází na jistotu. Neběží na místa, kde se nevyzná.“

„Možná už dávno hrajou playstation v některém z místních bytů.“

„Anebo už jsou dávno z města venku.“

Rafaele bylo dvacet sedm let a co Carsten věděl, byla nejmladší z kolegů, kterým se za tak krátkou dobu podařil tak velký pokrok. Po roce na místě policistky ji vybral šéf kriminálního, aby pracovala s nejzávažnějšími zločiny v regionu. Až na to poučování byla perfektní. Díky rodičům z Íránu uměla persky a měla to správné zabarvení, aby zapadla do prostředí, kde on sám zářil jako světlo ve tmě. Kromě toho měla nadobyčejné analytické schopnosti. Ale trocha skromnosti by neškodila.

Zatím mezi hlášením neslyšeli nic zajímavého. Bylo tu pár svědků požáru, ale nikdo neviděl, kdo auto zapálil. Kdo v něm jel a jak odtamtud odjel. V autě, na mopedu, na kole? Nebo v žádném dopravním prostředku? Co měli na sobě? Měli pořád masky, nebo se převlékli? Do čeho?

Z Rafaeliny vysílačky se ozvalo přerušované hlášení. Byl to psovod, který běžel a zrychleně dýchal. „*Teď mě táhne silně. Po cyklostezce podél městského okruhu. Směrem na sever, Videdal mám po pravé straně.*“